

[Alfred Jensen.]

de er stillet til § 26, den paragraf, der handler om midler, der henlægges til vejformål m. v. Jeg forstår, at den forhøjelse, disse forslag indebærer — det drejer sig om 9 mill. kr. — skyldes, at provenuet af de afgifter, der skal overføres til vejformål, er større end oprindelig anslået, og derfor er der i og for sig ikke noget at sige til, at pengene overføres til denne konto. Jeg havde heller ikke noget herimod, hvis man brugte pengene til de formål, hvortil de opkræves, men det er ikke sket; der ligger store beløb i disse fonds, og der opkræves år for år mere, end der bruges, og det må være rimeligt, at man ikke alene bruger det merprovenu, der her er tale om, men også bruger større beløb af de til vejformål henlagte midler. Vi vil givetvis ikke stemme imod denne henlæggelse, men fremsætter ønske om, at man bruger flere penge til iværksættelse af arbejder. Det er allerede ved finanslovsforslagets første behandling påvist, på hvilke områder pengene kan anvendes, og vist, at der er hårdt brug for de midler, der her hobes op år efter år i store mængder.

Endelig skal jeg også knytte et par bemærkninger til ændringsforslag nr. 323 til § 30 — bevægelserne på statens formue- og kapitalkonti. Efter ændringsforslaget skal et beløb på 500 mill. kr. til boligstøtteformål reduceres med 50 mill. kr. til 450 mill. kr. Der er ikke givet nogen speciel motivering for dette nedskæringsforslag; der er henvist til forliget af 14. marts, og det kan naturligvis give begrundelse for, at der ikke bliver brugt så mange penge til boligstøtte i fremtiden, men den kommunistiske gruppe godkender ikke dette forlig og har vendt sig mod, at man foretager foranstaltninger, der betyder, at der bliver mindre boligbyggeri og dermed mindre beskæftigelse. Vi vil også vende os imod, at man, om jeg så må sige, ajourfører nedskæringen på finansloven, og vil derfor stemme imod dette ændringsforslag. Jeg anmoder om, at det sættes til afstemning, således at vi kan få lejlighed til at tage afstand fra det.

Jeg skal dernæst kort motivere de ændringsforslag, vi har stillet. Det drejer sig om 3 i tal; deraf vedrører de to § 21 — forsvarsministeriets budget — og ændrings-

forslagene er stillet til tekstanmærkning nr. 1.

Det første går ud på, at soldaternes lønninger forhøjes. Det er ikke første gang, vi fra den kommunistiske gruppes side har talt for højere lønninger til soldaterne. Vi har påvist, at den løn, der gives, er altfor ringe i forhold til de afsavn, de indkaldte er udsat for, og i forhold til de udgifter, de står overfor. Jeg har derfor tidligere stillet forslag om, at den mindste løn for værnepligtige menige skulle være 4 kr. daglig; som det er nu, er den højeste løn for værnepligtige menige 3 kr. om dagen, selv efter 12 måneders tjeneste. Det finder vi er urimeligt. Der var allerede for et par år siden stor begrundelse for, at man forhøjede disse lønninger, og jeg må sige, at siden er der kommet ekstra momenter til, der begrundes, at man foretager denne forhøjelse. Der er gennemført udgiftsforhøjelser, der kommer til at ramme soldaterne, prisniveauet er steget, og derfor er det rimeligt at gå op til 4 kr. Jeg kan også nævne, at man i Norge har ansat soldaternes lønninger til 4 kr. pr. dag. Der er her i tinget og også udenfor tinget adskillige, der mener, at man skal følge den nordiske tanke. Jeg synes, man i dette forhold også burde overveje, om man ikke burde gøre en uret mod soldaterne god igen ved at følge dette nordiske eksempel, og jeg skal derfor henstille til de ærede medlemmer, at de ser med velvilje på vort ændringsforslag, så vi kan give det indkaldte mandskab en bedre behandling end den, det får i øjeblikket.

Ændringsforslag nr. 2 angår samme tekstanmærkning og går ud på, at der efter stk. 2 i denne tekstanmærkning indføres et nyt stykke, indeholdende en bestemmelse om, at det indkaldte mandskab vederlagsfrit skal have toiletartikler stillet til rådighed, skal have 10 cigaretter daglig gratis og ret til en orlovsrejse månedlig, naturligvis ligeledes gratis. Jeg tror ikke, der behøves nogen særlig forklaring om de dårlige forhold, soldaterne har, eller nogen særlig motivering for, at man bør give dem en lettere tilværelse end den, det store flertal har i øjeblikket. Der er jo en række institutioner både i stat og kommuner, der er klar over, at soldaterne har vanskelige økonomiske kår, og som derfor yder delvis løn under militær-